

מרוב אהבה

ב"ה
כ"ה אדר ב' תשנ"ז
שעת הקבורה - 3/4/97

מלים בוכות בשקט...
"מרוב אהבה - גאון האקורדיאון
הו דינקתה דייקתה - מיכאליה

הנה נסגר הארון ואיתו תיבת הנגינה שלך -
מהמפוחית, לקונצרטניה, לאקורדיאון,
לאקאורגאן - שקט מסביב. מאות, אלפי,
עשרות אלפים של נגינות במשך קרוב ל- 50
שנה מאז הפחת רוח צלילים בעולמנו הקטן.
חתונות, בר-מצוות, בריתות, חגים, ימי זכרון,
ימי חולדת, מועדוני זמר, בארץ, בחו"ל,
מופעי טלוויזיה, הוראת הנגינה, והכל עם הלב
השני שלך שהיה תלוי חזיתית על הלב הראשון
ופועם, ומתנפת, ומתכווץ - ומכווץ אותנו
ומנפת אותנו - בשמחת אין קץ, בהתרגשות,
בריקודים - במחולות תמיד עם הכסא באמצע
המעגל - וכולנו סביבך" - קומה אחא" ו"אל
תירא עבדי יעקב" ו"שבולת בשדה" - ורונדו
של פורים וקציר העומר בשדה, וסדר ט"ו
בשבת, וכוסית ראשונה בראש-השנה, "ושמחת
בית-השואבה" בסוכות עד "יברכך השם
מציון" - "וממעמקים קראתיך יה" ביום כפור
ו"העיריה בוערת" בערב יום השואה - ו"סלינו
על כתפינו" על הטרקטור בשדות חג השבועות,
והנה כבר "הגיע ליל פסח" - ומיכאליה כל
הזמן עם האקורדיאון - גאון. פשוט גאון!

פרר פרר פרר פרר...היו רצות ידיו על
חקלידים חלבנים כדי להספיק, כדי שיקפוץ
לנו הלב, כדי שהעור שלנו יעשה חידודין
חידודין, כדי שיהיה שמח. פשוט שמח.

שמעתם את מיכאליה פעם שר? או ראיתם
אותו רוקד? לא - הוא זה ששורר והרקיד
אותנו - בבחינת "והיית אך שמח" בכוונת
"מוכרחים להיות שמח".

הו - דיינקתה - דייקתה
מיכאליה-

כבר שבועות אני מחפשת מענה ומחליף לך
וללב השני שלך - לאקורדאון ולא מוצאת.
יענקליה אומר: "כמו דין אין" ועוד הוסיף
ואמר "מיכאליה היה מוכן לנגן גם בהלוויה
של עצמו" מרוב אהבה. מרוב אהבה לנגינה.
ללב המושלם השני שלו - האקורדאון. היינו
נוסעים וצוחקים עם נסים הנהג שלנו
מטבריה - ומספרים סודות, ומדברים על
הקיבוץ, על השינויים על התקציבים ועל מה
שנאכל בדרך חזרה - ואיפה נתעכב - היית
מספר בגאווה על עופר בצבא, בטיולים בחו"ל,
על איילת שלומדת מקצועות בהצטיינות, על
יעליק העדינות שאהבת ללטף את שיערה, על
עמליה שחיכתה לך שנים עד שהיית חוזר
בשלום - עד שלא יכלה לחכות ואתה קיבלת
הכל. הסכמת, חשבת - זה דרכו של עולם, כך
זה כנראה צריך להיות - צנוע צנוע, באמצע

המעגל- הסיפורים על אריק אחיק הצעיר
ואשתו דליה וילדיהם הכשרוניים, על החברים
שלך הנגנים והם המונים אופנהיימר, אריה
ברכה, גדי, עמוס, אילן, אבי קריבוי, רני,
עמנואל, אילן כץ, יענקליה ספיר, אביטל סיטין
ושייקה פייקוב, והמון חברים טובים טובים
באשדות יעקב. המון - אתה באמצע - וכולנו
סביבך - לא רוצים לשיר, לא רוצים לרקוד - כי
המפוח נדס, וחלב שותק - והאקורדאון סגור -
בתיבת הנגינה, בתוך הארון.

ואנחנו נדע תמיד - אחד בדורו - גאון
באקורדאון - דיין אין כמוהו
הו דינקיה - דיין-קיה - מיכאליה

שלושים שנה פסנתר ואקורדאון ביחד - ואני
זוכרת. ואני מודה לך על הקול. על הכל.
הדברים לא פשוטים בעיני - וגם אף פעם לא
קבלתי אותם כמובן מאליו - גם את הפרידה
שלך - גם את הפסנתר לבד. אני מודה לך
בשמי ובשם כל החוגגים והשמחים לאורך כל
השנים, בשם כל המתחתנים והיולדים לאורך
כל הדור, בשם כל באי המקום הזה - לומר לך
להתראות מיכאליה היה לנו שמת, היה לנו
טוב. נגמר השמח, נגמר גם הטוב - מתחיל
האחר, השונה, המשתנה - אין ברירה.

מוכרחים להמשיך לנגן.
מרוב אהבה אומר לך - שלום
דיין-קיה היית גדול!
דייש חס לכל אהובי באשר הם שם.
שרהליה שרון